

lig Skovhugt. Men jeg paaftaaer, at hverken Favnebrænde eller andet Ved lægges saaledes hindrende i Veien for dem, som efter Forholdets Natur, hver Dag maae bevæge sig gjennem disse Skove, og, saa at sige, staae paa egen Mark. Derksom Nogen borttager et Stykke Favnebrænde eller andet Ved, da maa han foretage sig det i den Hensigt at gjøre sig ulovlig Fordeel deraf. Men ganske anderledes stiller Forholdet sig, naar den Mand, der passerer igjennem Skoven, det være nu paa sin egen Lod eller paa saadanne Steder, hvor han nødtvungen maa komme, der bortslugger et Træ. Det Besynderlige ligger imidlertid deri, at vi endnu staae ved en forældet Fæstelovgivning og de dermed beslægtede Institutioner. De ærede Medlemmer, der kjende de virkelige Forhold, vil jeg bede om i det Mindste at stemme for Forslaget under Nr. 104; thi det er mig egentlig kun om at gjøre at faae Tyvsstemplet taget bort. Man sætte da saa store Mulcter, som man vil, og man lade det da blive derved, indtil vort hele Skovvæsen har gjenemgaaet en gjennemgribende Reform, i hvilken Henseende der ofte er gjort Forsøg; men alle Forsøg ere strandede. Jeg erindrer levende, hvorledes for nogle Aar siden, ved en af de saakaldte Landmandsforsamlinger i Aalborg, man var utrættelig med at opstille Exempler paa den Vandalsisme og Udældgælse, ulovlig Skovhugt havde anrettet et Sted i Bendtsøssel og ved Svendborg, hvorledes man var enig i at petitionere om høiere Straffebestemmelser for ulovlig Skovhugt. Det var ret characteristisk, hvorledes den Landmandsforsamling havde et aabent Die for den Mangel i vor Lovgivning, men derimod ikke for Manglerne ved den forældede Styksætning, for de Mangler, der klæbe ved vor Forsilovgivning. Jeg gientager det, mine Herrer, lader os først begrænse vore Skove, og lader os saa meget som muligt ophæve den fælles Afbenyttelse af Skovene, saa er det den rette Tid til at sætte ulovlig Skovhugt i Klasse med Tyveri, men indtil den Tid ikke.

J. N. Hansen: Det ærede Medlem for Viborg Amts Ste Valgtreds (Klein) har en saa særlig Grund til at forsvare nærværende Lovudkast, idet han har været Medlem af den

Commission, som har arbejdet i Sagen, at man maatte vente, at han med særlig Varme vilde bekæmpe de Endringsforslag, der gaae ud paa at forandre det foreliggende Lovudkast; at han her optræder med sin sædvanlige og eiedommelige Varme, er altsaa meget forklarligt. — Jeg skal ikke komme tilbage til Spørgsmaalet om Quæller. Jeg har udtalt min Mening om disse, og jeg har hittret mig om, hvorledes jeg troer, at Folkemeningen er i saa Henseende, men, naar det ærede Medlem for Viborg Amts Ste Valgtreds mener, at jeg derved skulde have gjort Forbring paa et Privilegium paa at kjende Folkemeningen, er dette kun Velvillie af det ærede Medlem. Han vil dog vist ikke paaftaae, at den Mand, der udtaler sin Mening om, hvorledes Folkestemningen er angaaende denne Sag, derved gjør Forbring paa at have Privilegium i saa Henseende, thi da vilde det ærede Medlem, naar han gjør gjældende, at Folkemeningen er en anden, jo derved have lagt for Dagen, at han tiltroer sig at have Privilegium i den Retning. Der kan vist ikke være Tale om Privilegium ligesaa lidt ved at udtale sin Mening om dette Spørgsmaal som om ethvert andet; og det forekommer mig ganske forunderligt, at han vilde lægge dette deri. Saaledes som Sagen staaer, troer jeg, der er rimelig Udsigt til, at Forslagene under Nr. 91 og 93 vilde blive vedtagne, hvorved der efter min Mening vil komme en langt mere fornufsig Mening ind i Paragrafferne, end der nu er, saaledes som de findes i Lovudkastet; og jeg kan meget let forsones mig med at blive staaende derved. Min Stilling er ikke nu nogen anden, end da jeg første Gang havde Ordet; jeg stemmer imod Paragrafferne, selv om Forslagene vedtages; men jeg finder, at de i disse indeholdte Bestemmelser ere ganske anderledes betryggende end de, der indeholdes i Lovudkastet. — Mod Forslaget under Nr. 96 til § 216 have flere Medlemmer haft Meget at indvende. Jeg maa først gjøre opmærksom paa, at den Straf, her er bestemt, ikke gjælder for alle Fornærmelser, der fremkomme i trykte Skrifter, men kun for saadanne, hvor Angrebene ere saa grove, at Medborgeres Ære kræntes. Det er for saadanne Fornærmelser, jeg foreslaaer, at Straffen ikke skal kunne indskrænkes til Bøder,